

[Industriministeren]

Heroverfor er jeg nødt til at sige til hr. Waldorff, at det så ikke bare er det beløb, som hr. Waldorff mener er for stort, men formentlig noget, der nærmere ligner det tredobbelte, der skal skaffes, hvis ikke også hr. Waldorff spekulerer i den virksomhedslukning først, som altså meget let kan og sandsynligvis vil resultere i, at der aldrig mere lukkes op.

Hr. Alfred Hansen havde nogle betragtninger om EF, som jo er hr. Alfred Hansens helt specielle kæphest, og sagde, at det, der var ødelæggende, var disse frygtelige garantiordninger, EF lavede. Så nævnte hr. Alfred Hansen landbruget og var så uheldig at komme til at sammenligne det med stålet, for det tør svagt antydes, at der her er en ganske anden situation.

Man ønsker ikke på stålsektoren fra EFs side at lave en produktion svarende til de muligheder, man har, og derefter finde afsætning på forskellig måde. Nej, man ønsker at lave en frivillig ordning om en tilpasning til efterspørgslen, så der ikke i det samlede Europa produceres mere, end der er brug for. Det er vist egentlig en overordentlig fornuftig tankegang, som vi alle kan være interesserede i, også Det Danske Stålværværk.

Så havde hr. Alfred Hansen en morsom betragtning om en overskudsdelingsmodel. Jeg må sige, at jeg ville være lykkelig, hvis det var en overskudsdelingsmodel, jeg fremlagde for Det Danske Stålværværk, men det er det ikke, tværtimod. Men det er en delingsmodel, en fordelingsmodel: det er en fordelingsmodel mellem alle gode kræfter, der er interesserede i stålværværkets fremtid, og det er en forudsætning også for mig, at alle disse gode kræfter i fuldt omfang holder ved og viser deres interesse for stålværværkets overlevelse.

Jeg kan bekræfte over for hr. Alfred Hansen, at der her er tale om en ekstraudgift, som ikke var planlagt. Hvordan den til sin tid placeres, er et finanspolitisk problem, som jeg ikke håber jeg skal give hr. Alfred Hansen et mere finanspolitisk foredrag om; der er mange i denne sal, der ville være dygtigere til det end jeg, men de ville ikke gøre det med samme ildhu for denne sag som jeg. Derfor skal jeg lade det ligge og nøjes med at bekræfte, at der er tale om en ganske betydelig ekstraudgift.

Jeg har nævnt usikkerhedsmomentet, og jeg vil gerne gentage det: det eksisterer, det kommer ingen uden om. Jeg vil også gerne understrege, at det, staten her lægger frem, for mig at se er maksimum af, hvad vi kan forsvare at søge gennemført, og derfor er det sidste bud på en løsning. Jeg vil gerne gentage, at motiveringen for, at jeg lægger det frem, naturligvis også er de 6.000 mands beskæftigelse, men desuden valutaen, genbrugsvirksomheden, og at et af Europas mest moderne værker bør have en chance i en normal situation.

Endelig er der dette: jeg håber ikke, at vi nogen sinde kommer i en så ubehagelig verdenssituation, at grænser bliver lukket, men det er nu ganske betryggende, at der selv i dette lille land findes i hvert fald ét stålværk, der også vil kunne producere i en nødsituation, netop fordi det er et skrotværk.

Ellemann-Jensen (V):

Ministeren afviste venstres tanke om, at staten kunne træde definitivt ud af stålværværket ved at konstatere alle sine tab og så overlade det til private kræfter at undersøge mulighederne for at fortsætte, idet ministeren sagde, at man så ikke ville kunne undgå en lukning. Ministeren sagde videre, at det er en forudsætning for de udenlandske kreditorer, at staten direkte går ind og bliver hovedaktionær.

En hovedaktionær er ifølge det lovforslag, som ministerens kollega hr. Mogens Lykkes-toft har fremsat, enhver, der har 25 pct. eller derover af aktiekapitalen, og da ministeren ønsker at overtage 30 pct. af aktiekapitalen, vil ministeren i hvert fald i skattemæssig henseende være at ligne med en hovedaktionær.

Det ligner jo afpresning, når man udsættes for den slags krav udefra, og jeg har en mistanke om, at den form for afpresning måske ikke har været ministeren helt uvelkommen. Derfor må ministeren acceptere, at folkettinget ikke uden videre kan tage den slags udsagn for gode varer, at man lukker, hvis det ikke lige præcis er denne rekonstruktionsplan, der gennemføres, og at staten »skal« træde ind som aktionær.

Det, der er sagen, er jo, at folkettinget og ministeren her står ved en erhvervspolitisk korsvej, hvor den beslutning, der bliver truffet i denne sag, vil have meget, meget vidtrækkende følger for de kommende mange